

Mare

LEIDS UNIVERSITAIR WEEKBLAD 46STE JAARGANG — N° 25 — 6 APRIL 2023

Help, ik verzuip! De universitaire bureaucratie moet stoppen

12

Zware benen

Als eerbetoon aan hun overleden vriend Hugo fietsen deze studenten zes keer de Alpe d'Huez op. 'We willen een ton ophalen voor het kankerfonds'

8

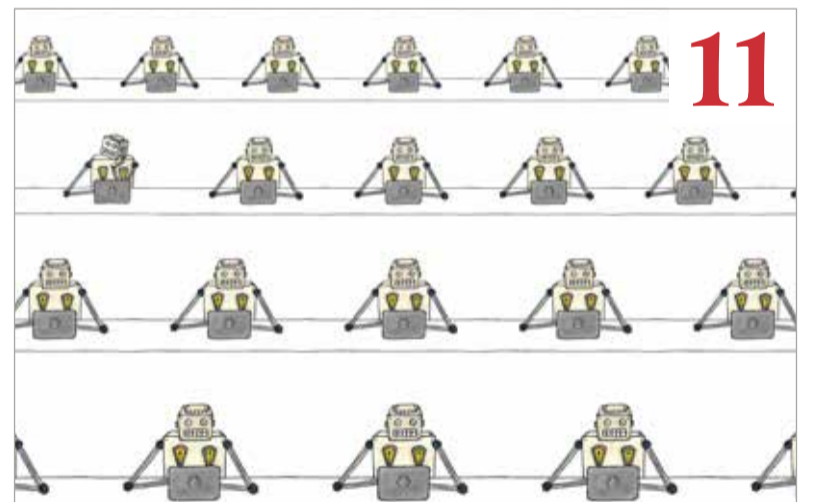
Goed zoeken Veldwerk onder jager-verzamelaars in Congo moet de vraag beantwoorden waarom de mens zoveel hersenen heeft

10

'Metsola? Wie is dat?' De voorzitter van het Europees Parlement Roberta Metsola werd door studenten in de Haagse Wijnhaven niet alleen bestookt met lastige vragen, maar maakte talloze selfies met studenten én kreeg cadeaus. 'Ik ga hier vast spijt van krijgen'

6

11

AI-Apocalypse? Het is tijd voor een adempauze, vinden experts

14

Anarchisme Wat Godspeed You! Black Emperor met de wereld wil

‘Ik teken de blik op mijn eigen gezicht’

TEKST EN FOTO EMIEL BEINEMA

Waar werk jij?

‘Ik werk voor de Heights and Minds Foundation. Die bestaan nu ongeveer vijf jaar en ik was er vanaf het begin bij. Daarvoor maak ik tekeningetjes en animaties. Een soort cartoons, maar juist eerlijk en menselijk en niet alleen grappig.

‘De projecten van de foundation gaan over de eerste twee jaar van een kind: van 0 tot 1000 dagen vanaf de zwangerschap. Ik teken dus vooral zwangere vrouwen, baby’s, maar ook eten: dan gaat het over bepaalde recepten en technieken om alle voedingsstoffen te gebruiken.’

Hoe ben je bij hen terechtgekomen?

‘In de tweede klas van de middelbare school moesten we de *Ilias* en de *Odyssee* met elkaar vergelijken. De poster die we daarvoor maakten, had ik opgeleukt met kleine poppetjes. Een moeder van een klasgenoot zag dat en wist dat een vriendin van haar een tekenaar nodig had. Zo kwamen we in contact en heb ik wat proeftekeningen opgestuurd. Toen heb ik er twee jaar niks van gehoord, maar daarna ging de organisatie echt van start en kon ik aan de slag.’

Hoe ga je te werk?

‘Ik moet altijd eerst op papier tekenen.

Terwijl ik dat doe, probeer ik me in te leven in het onderwerp. Laatst tekende ik een jongetje dat met een blokkendoos speelde en moest bedenken of het vierkante blokje in het ronde gat zou passen. Dan krijg ik zelf de blik op mijn gezicht die ik moet tekenen.

‘Technisch ben ik de afgelopen jaren vooruit gegaan. Toen ik begon, gebruikte ik Paint om mijn tekeningen in te kleuren, want dat stond op mijn computer. Dat werkte prima, maar het was heel veel werk en niet zo clean. Tegenwoordig gebruik ik Photoshop. Ik heb Illustrator geprobeerd, maar dat vond ik lastig om mee te tekenen. Daarin wordt alles recht. Te clean.

‘Ik doe graag heel veel verschillende dingen. Ik werk met ballpoints of oliepastel en ik heb wat andere animaties gemaakt.

‘Ik heb nagedacht over de kunstacademie, maar wil liever met film bezig zijn. Daarmee kun je meer dan met tekeningen: je kunt een bepaald karakter neerzetten met wie kijkers zich kunnen identificeren. En het heeft veel lagen: beeld, geluid, muziek, kleuren en de montage, waar je allemaal verhalen mee kunt vertellen.’

Kijk je als illustrator anders naar mensen?

‘Als je een meisje aan de overkant van de straat ziet lopen, dan weet je helemaal niks over haar, maar toch kun je zien dat ze een verhaal heeft.

‘Daarom kan ik slecht tegen *flat characters* in films. Als makers geen verhaal in een karakter stoppen, dan voel je dat gewoon. Het wordt pas echt grappig, spannend of eng als je ziet dat het echte mensen zijn.

‘Iedereen heeft iets unieks, dus als je een karakter maakt, moet dat ook een uniek persoon worden. Het is geen mens omdat het armen en benen heeft, het is een mens omdat het een bepaald verhaal heeft.’

COLUMN | OMAR GHALY

Zijn liedje was echt niet depri, zei de gevoelige gitaarjongen

Maandag ging ik met een goede vriendin naar een Utrechts café waar ik de zonsondergang kon afwachten om mijn vasten te verbreken. Een kleine twintig minuten voor de iftar haalden we pizza’s bij een nep-Italiaan in de buurt. Eenmaal terug kon ik me op het eten storten – het café was te klein voor een eigen keuken en daarom mocht je je eigen maaltijd meenemen – en begonnen we wat te keuvelen, althans dat dacht ik.

Tot onze grote verbazing kwam er een jongen binnen met een gitaar. Ik hoopte eigenlijk dat hij gewoon wat kwam drinken. Maar nee, hij pakte zijn gitaar uit en begon deze te stemmen, overigens zonder dat alles veel beter begon te klinken.

Toen hij daarmee klaar was, stelde hij zichzelf voor, op zo’n manier dat zelfs

de mensen naast hem onmogelijk zijn naam hadden kunnen verstaan.

Ik kon zelfs niet tellen hoeveel lettergrepen de beste man uitsprak. Hij produceerde een vormloze brij van medeklinkers en half uitgesproken klinkers. Misschien is het maar beter ook: had ik hem wel verstaan dan had ik hem hier met naam en toenaam aan de schandpaal genageld. Toen de naamloze gevoelige gitaarjongen – die we met moeite een jongen mogen noemen; ondanks zijn poging om zich hip te kleden, leek hij richting de verkeerde kant van de dertig te gaan – besloot om zich weer gewoon verstaanbaar te maken, kondigde hij aan dat het publiek er prima doorheen mocht blijven praten, maakt allemaal niet zoveel uit, we zien wel wat er gebeurt en maken er een mooie avond van. Hij begon met eigen werk, daar zat natuurlijk niemand op te wachten.

Hij speelde wat akkoorden die als geheel genomen niets met elkaar te maken zouden moeten hebben en begon gevoelige Engelse zinnnetjes te mompelzingen: ‘I think I saw you at the station’ en nog meer van dat soort teksten die je uit een online singer-songwriter-generator (die bestaan echt) zou kunnen trekken. Daarna begon de gevoelige gitaar-

jongen een heel verhaal over het volgende nummer. Het ging over een moeilijke periode in zijn leven (duh!) waarover hij een heel mooi liedje had gemaakt. Over hoe mensen zomaar kunnen wegvallen en dat dat bij hem de laatste tijd wel erg veel was gebeurd.

Ik gaf al die mensen groot gelijk.

Toch vertelde de gevoelige gitaarjongen dat het verder geen donkere sfeer hoefde te zijn ofzo, maar gewoon ja, snap je. Hij verklapte de titel aan ons: ‘De Hand van de Dood’ en herhaalde nog maar eens dat het echt niet deprimerend hoefde te zijn.

Na het eigen werk kwamen de covers en ik veerde op. Meneer zou ‘Chelsea Hotel #2’ van Leonard Cohen, zijn grote voorbeeld, wel even gaan spelen. Dat hij zo snel mogelijk terug wilde naar het eigen werk werd pijnlijk duidelijk. Hij zong het nummer zo gigantisch snel dat hij tijd zat had om alle regels twee keer te zingen, wat hij vaker wel dan niet ook echt deed.

Over Leonard Cohen wordt vaak gezegd dat het muziek is om je polsen bij door te snijden. Ik begreep dat nooit zo, maar na het optreden van deze troubadour in blokhemd begon het me te dagen.

Omar Ghalay is student Egyptologie